

Statens Side til Landbruget, her var Tale om. Ja, det kan man sige; saa er det ogsaa et Tilskud til Storhandlerne, naar de faar Takstnedsættelser, til Industrien, til Fiskeriet og det hele. Det er Tilskud til dem alle — det skal vel være en Godgørehed fra Statens Side overfor Erhvervene. Men hvad specielt Kød og Kvæg angaar, maa man ikke glemme, at Priserne paa disse Ting nu ligger 10—15 pCt. lavere end før Krigen, medens Fragterne har været dobbelt saa høje som før Krigen. Der var gjort en Indrømmelse med Hensyn til Fragttaksterne for Eksportkvæg; det kunde forsendes billigere paa Statens Baner end til den sædvanlige Takst, men nu er det jo saadan, at naar Kreaturerne sendes enten hjemme fra Stationen eller fra andre Pladser, f. Eks. til Esbjerg, er der ingen, der kan se paa dem, om de bliver eksporteret eller solgt til Forbrug her i Landet, og følgelig fik denne Foranstaltning ikke nogen Betydning. Organisationerne har andraget Ministeriet om, at Nedsættelsen af Taksterne kom til at gælde for hele Forsendelsen paa de indenlandske Baner, thi det andet er ikke praktisk.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen sagde, at Landbruget var et forkælet Erhverv, og henviste til Socialdemokratiets store Støtte til Landbruget. Jeg vil dertil sige, at det kan man jo se paa Finansloven. Landbruget maa støtte Industrien. Det synes jeg ogsaa, vi gør af al Evne. Vi køber i Almindelighed dem af dens Varer, vi har Brug for, naar de baade duer og er til en passende Pris, ikke for meget over, hvad vi kan faa dem til andre Steder. Og Industrien har ved Siden deraf sin Beskyttelse — om det er nærmest 50 eller 100 Millioner Kroner, skal jeg ikke udtale mig om, men det er dog noget, som de, der bruger Industriens Produkter, nu maa betale. Og saa er der jo det at bemærke, at Industriens Talsmand her har erklæret, at han ikke syntes om det, Regeringen havde tilbudt. Men som jeg sagde før, det, Industrien skulde gøre, er at følge Slagternes Eksempel: blive enige og producere deres Varer til en lavere Pris, saaledes at de kan konkurrere.

Den 5. Oktober kom vi jo her ind til Rigsdagens Aabning. Vi kom udefra, hver fra sin Plads, fra sit Erhverv, og vi kom med Erfaringer om, hvilke store Vanskeligheder Erhvervene ude omkring arbejder under. Nogle Erhverv standser helt, saa bliver der Arbejdsløshed, andre, som f. Eks. Landbruget, kan ikke standse, men arbejder med Underskud, med Kapitalforbrug paa den ene eller den anden Maade. Og det

forekommer mig, at det at hjælpe paa disse Forhold maa være Regeringens og denne Rigsdags alt overskyggende Formaal, alt overvejende Opgave, og det er ogsaa rigtige og berettigede Krav, Befolkningen stiller til os i saa Henseende. Men naturligvis gør det ikke saadan noget opbyggeligt Indtryk, at man saa præsenteres for en stor Bunke Lovforslag — her i Tinget en 30 Stykker, og det er maaske en Snes Stykker i Landstinget, jeg ved ikke, hvor mange de har der —, hvoraf det meste er interesseløse og ret overflødige Ting, som ikke er værd at spille Tid paa, og som man egentlig havde mest Lyst til at feje bort med det samme i Betragtning af, at det ikke er det, vi er kommet her ind for under de alvorlige Forhold, der foreligger. Jeg tænker paa alle disse internationale Lovforslag, der brygges sammen paa de Konferencer, som holdes rundt omkring, og hvis betydeligste Udbytte forekommer mig at være dette, at de giver Adgang til, at nogle Mennesker faar en gratis Udenlandsrejse med dertil hørende Middage o. s. v. Deltagerne, der som Regel ikke selv har prøvet legemligt Arbejde, ønsker det mindst mulige af den Vare, og de laver saa nogle Lovforslag til Besvær for Alverdens Parlamenter. Disse Lovforslag gaar altid ud paa at gøre Kaarene saa nogenlunde ens over hele Verden uden Hensyn til de mange store Forskelle, som burde tages i Betragtning. De gaar f. Eks. ud paa ved Lov at forbyde, at hver arbejder saa meget, som han har Lyst til og har Behov for, eller paa saadant noget som at hindre Børns Arbejde ved Landbruget og sørge for, at der overholdes en 8 Timers Arbejdsdag o. s. v., alt sammen i en Tid, da Kravene til Arbejde maa skærpes for at staa Krisen igennem, for dersom det var Middelstet at arbejde den kortest mulige Tid og det mindst mulige, ja, saa var det en let Kur at faa ordineret og en liffig Medicin at foreskrive, som Menneskenes Børn nu en Gang er. Men jeg har nu den Mening, at Middelstet er netop lige det modsatte. Derfor burde, mener jeg, Regeringen stille Rigsdagen overfor betydningsfulde Lovforslag, ikke saadanne betydningsløse Forslag. Der er forelagt en Finanslov, det er et nødvendigt Forslag, men i Forhold til Krisen er det desværre et ret betydningsløst Forslag. Sammen med det her foreliggende Lovforslag om Støtte til danske Erhverv er det et Udtryk for, forekommer det mig, hvor lidt Forstaaelse Regeringen har af de Erhvervs Vilkaar, der virkelig betyder noget, betyder mest samfundsmæssigt, nemlig dem,